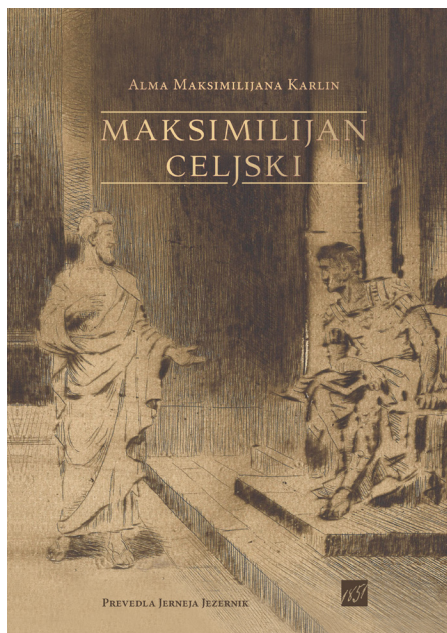

ALMA MAKSIMILIJANA KARLIN: MAKSIMILIJAN CELJSKI

Podatki o knjigi:

- Naslov: Maksimilijan Celjski
- Avtorica: Alma Maksimilijana Karlin
- Spremnih besedil: ddr. Igor Grdina in mag. Branko Cestnik
- Slikovno gradivo: Avgust Friderik Seebacher, *Celeja antiqua et nova* (1. zvezek)
- Prevedla: Jerneja Jezernik
- Urednici: dr. Tanja Ozvatič in Saška Ocvirk
- Format: 165 mm x 235 mm
- Vezava: trda
- Število strani: 392
- Število ilustracij: 12
- ISBN: 978-961-278-779-0
- Cena: 39,50 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2025

Kontakt

Uredništvo

T 03 426 48 00

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

V poklon svetniku in večni spomenik mestu

Prošnja k svetemu Maksimilijanu se iz mesta ob Savinji, reki Adsalute, že stoletja dviga pod nebo. Železna krona velikega rimskega sina ni tiščala, a ga je okronala za večnost. Alma Maksimilijana Karlin je vsako leto 12. oktobra navsezgodaj zjutraj šla v cerkev. Ker kdor ima god, ima godovnika. In kdor ima godovnika, ima stik z nebesi. Neutrudna raziskovalka človeške duše je napisala izjemen zgodovinsko-duhovni roman, ki je po 87 letih prvič objavljen. Z njim skozi boj dobrega in zlega postavlja večni spomenik svojemu rodnemu mestu Celje.

Na temelju svetniške legende avtorica v ospredje postavlja duhovni boj med prokuratorjem Evlazijem, ki zaradi politične oportuniteti preganja zgodnje kristjane, in Maksimilijanom, rimskim mladeničem in krščanskim škofom, ki svoja prepričanja plača z glavo. Bolečina človeške žrtve nas zadane skozi nežno, poduhovljeno ljubezensko zgodbo mučenca in prokuratorjeve hčere Kornelije.

Roman z izvirnim naslovom *Ein Statthalter Norikums* je nastal leta 1938 in vse do danes ostal neobjavljen. Obsežni rokopis na 355 straneh hranijo v Rokopisnem oddelku NUK v zapuščini Alme M. Karlin. Kot je poudarila sama, ne gre za zgodovinarsko delo: »Tega dela nisem napisala, da bi iz njega nastala kronika, temveč da bi zabeležila medsebojno odzvanjanje različnih miselnih smeri, ki so značilne za večino prehodnih časov, predvsem pa, da bi pokazala duševno-duhovne tokove tistih daljnih dni, zato sem izbrala poznejši datum od dveh, ki sijeta iz bogastva legend, torej leto 303 kot leto Maksimilijanove smrti, kar se mi je zdelo še toliko bolj upravičeno, ker sta oba zgodovinska datuma vprašljiva. Iz istega razloga sem Evlazija enkrat imenovala prokurator, spet drugič upravitelj province. Zato ponavljam: Čeprav je bila Claudia Celeja po izkopaninah in zapisih videti tako, kot sem jo tukaj opisala, moja knjiga ni kronika trdnih dejstev, temveč ima svoje težišče na duhovnem boju obeh glavnih likov.

Prav tako sem sama, ki sem opisala neštete stvari širnega sveta, želela v tem delu postaviti spomenik svojemu rodnemu mestu.«

O avtorici

Alma Maksimiljana Karlin (12. oktober 1889, Celje – 14. januar 1950, Pečovnik pri Celju) se je rodila slovenskim staršem, njena mama je izhajala iz narodno zavedne družine prvega slovenskega notarja v Celju, Miheljaka, oče je bil slovenskega rodu s koreninami domnevno plemiškega izvora v Italiji. Mama Vilibalda je bila učiteljica na nemški dekliški šoli, Almin oče Jakob Karlin pa upokojeni avstroogrski major. Pri Karlinovih

doma so govorili nemško in Almo vzgajali ob nemških zgledih iz zgodovine, književnosti in glasbe. Za Almo je bilo vprašanje narodnosti brez pomena. Na njenem potnem listu je bil emblem Kraljevine SHS, po potrebi se je predstavila kot Avstrijka, v resnici pa se je imela za državljanke sveta. Govorila in pisala je v nemščini. Srednjo šolo je končala v Gradcu in se odločila za študij jezikov (angleščine, francoščine, latinščine, italijanščine, norveščine, danščine, ruščine in španščine) v Londonu. 1914 se je umaknila na Švedsko in Norveško, v Celje se je vrnila 1918 in ustanovila šolo za tuje jezike. 1919 se je odpravila na pot okoli sveta in prepotovala Južno in Severno Ameriko, Daljni vzhod, Tihomorske otoke, Avstralijo, Novo Zelandijo in Jugovzhodno Azijo. Predmeti iz njene popotniške zbirke so shranjeni v Pokrajinskem muzeju Celje. Med drugo svetovno vojno se je znašla pod udarom obeh strani, saj je bila »hkrati antinacistka in antikomunistka«. Pokopana je na Svetini nad Štorami.

Iz knjige

Dim je postal temnejši, luči so zbledele. Znova je blodil po nešteti, zdaj ne več lepih ulicah in uličicah mesta, iskal trgovsko četrto in je ni več našel, povsod iskal za kakšnimi napismi, votivno aro, kakim znamenjem, da bi videl, da njegovo ime še naprej živi med ljudmi, vendar je vse to iskal zaman. Kaj je nastalo iz Rima, čudovitega, neuničljivega Rima? Povsod so v njegovo uho vdiral tuji, barbarski glasovi, povsod je videval tuje stvari, tuja oblačila, in ko je hodil mimo krščanske molilnice, je do njega v vseh tonskih oblikah, toda vedno vriskajoče in polno hvaležnosti, prodiralo: »Sancte Maximiliane, ora pro nobis!«

To je bila torej tista krona, ki mu jo je nekoč obljubil vedeževalec! Krona, ki ga ne bo nikoli tiščala, vendar jo bo nosil stoletja ...

Krona nesmrtnosti.

Evlazij je prestrašen prisluhnil, vendar je slišal le tuljenje vetra, nato pa ga je obdal molk. Rahel dim se je razkadil. Znočilo se je.

Kar precej časa je upravitelj kot ukoreninjen nepremično stal pred ognjiščem, katerega žerjavica je ugasnila, potem pa se je čisto počasi obrnil in se vzdolž zidu pritipal na prosto.

Zunaj je bila črna noč.

»Kot v meni!« si je apatično mislil in začel sestop.

(Str. 360)